

Bubljivica
U VELIKOM GRADU

MEG KABOT

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Veliku zahvalnost dugujem Bet Ader, Dženifer Braun, Barbari Kabot, Keri Feron, Majklu Džefu, Lori Lengli, Sofiji Trevis, a posebno Bendžaminu Ignecu.

Vodič Lizi Nikols za biranje venčаницe

Nije lako naći venčanicu za veliki dan, ali
to ne treba da te dovede do suza.

Čak i ako planiraš formalnu ceremoniju sa tra-
dicionalno dugom haljinom, opet postoji mnoš-
tvo različitih modela koje možeš da izabereš.
Štos je u tome da haljina i mlada budu u skladu,
tako da mlada ne izgleda kao čudovište... a tada na-
stupa stručnjak za venčаницe, kao što sam ja.

LIZI NIKOLS DIZAJN

POGLAVLJE 1.

Nije dovoljno da razgovor bude jasan i sadržajan... takođe, mora imati i cilj i obavezu. Inače, sa razgovora ćemo preći na čavrljanja, sa čavrljanja na brbljanja, a sa brbljanja na zbrku.

Rene Domal (1908–1944), francuski pesnik i kritičar

Otvaram oči i vidim kako jutarnja svetlost pada ukoso na Renoara iznad kreveta i za trenutak ne znam gde se nalazim.

Onda se setim.

I srce mi ustrepti od vrtoglavog uzbuđenja. Ne, stvarno. *Vrtoglavog*. Istog onog kao kada bih prvog dana u školi obukla novu novci-jatu garderobu iz *TJ Maxx-a*.

Zar samo što mi taj Renoar visi iznad glave? Jer, pravi je. Stvarno *jeste*, nije samo fotografija kao što sam ja imala u sobi u studenjaku. Originalno delo, koje je naslikao sam majstor impresionizma lično.

U šta prvo nisam mogla da poverujem. Mislim, koliko često vam se desi da uđete u nečiju spavaću sobu i ugledate originalnu Renoarovu sliku iznad kreveta. Hm, nikada. Bar ne meni.

Kada je Luk izašao iz sobe, ja sam se pravila kao da moram u kupatilo i ostala. A u stvari, izula sam espadrile, popela se na krevet i izbliza pogledala to platno.

Bila sam u pravu. Mogla sam da vidim gromuljice boje koje je Renoar koristio kako bi stvorio tako detaljnu čipku na manžetni devojčicinog rukava. A dlačice na krznu mačke koju devojčica drži? Uspravni komadići boje. Baš PRAVI Renoar.

A visi iznad kreveta u kome se ja budim... istog onog kreveta koji je trenutno okupan sunčevom svetlošću sa prozora na levoj strani... svetlošću koja se odbija o zgradu preko puta... ta zgrada je METROPOLITEN MUZEJ UMETNOSTI. Onaj ispred Central parka. Na Petoj aveniji. U NJUJORKU.

DA! Budim se u NJUJORKU!!!! U *Velikoj jabuci!* U gradu koji nikad ne spava (mada se ja trudim da odspavam bar osam sati svake noći jer mi u suprotnom podočnjaci oteknu, a Šari kaže i da postanem mrzovoljna)!

Ali, ne izaziva mi ovo vrtoglavicu. Sunce, Renoar, Met, Peta avenija, Njujork. *Ništa* od ovoga se ne može uporediti sa onim što me zaista uzbuđuje... to je nešto bolje od svih ovih stvari i nove odeće iz *TJ Maxxa* za školu zajedno.

A nalazi se u krevetu pored mene.

Vidi kako je sladak dok spava! Muški sladak, ne sladak kao mače. Luk ne spava širom otvorenih usta dok mu pljuvačka curi sa strane, kao što spavam ja (znam da ovo radim jer mi je rekla sestra. A i uvek se probudim pored mokrog kruga na jastuku). On uspeva da drži zatvorena usta.

Trepavice su mu tako duge i uvijene. Zašto moje trepavice ne mogu da budu takve? Nije fer. Najzad, ja sam žensko. *Ja sam ta* koja treba da ima duge, uvijene trepavice a ne oštre i kratke, zbog čega moram da koristim uvijač za trepavice koji bih prethodno zagrejala fenom i da nanosim sedam slojeva maskare ako hoću da izgleda kao da uopšte imam trepavice.

Okej, moram da prestanem. Da prestanem da proganjam trepavice svog dečka. Treba da ustanem. Ne mogu da se izležavam ceo dan. Ja sam u NJUJORKU!

Okej, nemam posao. Niti stan.

Zbog Renoara? Da, on pripada Lukovoj majci. Kao i krevet. Oh, i apartman.

Kupila ga je kada je mislila da će se ona i Lukov otac razići. Što se nije desilo. Zahvaljujući meni. I rekla je da ga Luk može koristiti koliko god mu treba.

Talični Luk. Volela bih da je MOJA majka planirala da se razvede od MOG oca i da je kupila predivan apartman u Njujorku, tačno preko puta Metropolitene muzeja i da ga koristi nekoliko puta godišnje kada dođe u šoping ili da povremeno odgleda balet.

Okej, sad ozbiljno. Moram da ustanem. Kako da ostanem u krevetu – ogromnom, toliko udobnom krevetu, uzgred budi rečeno, sa velikim, belim jorganom punjenim gušćim paperjem – kada imam ceo NJUJORK pred vratima (dobro, spustim se liftom i izađem kroz ukrašeni, mermerni hodnik), koji samo čeka da ga istražim?

Zajedno sa dečkom, naravno.

Deluje mi toliko uvrnuto kada izgovorim... čak i kad pomislim. Ja i moj dečko. *Moj dečko.*

Jer, prvi put u životu, ovo je stvarno! Imam jednog *stvarnog* dečka. Koji mene smatra svojom devojkom. Nije gej koji me koristi kao kamuflažu pred svojim roditeljima, *Hrišćanima*, kako ne bi otkrili da on, u stvari, izlazi sa tipom koji se zove Antonio. Ne pokušava samo da me zavede dok se toliko ne zaljubim u njega da, kada predloži seks u troje sa svojom bivšom devojkom, ja pristanem jer se plašim da će me u suprotnom otkačiti. Nije zaludeni kockar koji zna da imam mnogo uštedevine, pa bih mogla da ga, ako se zaglibi previše, izvučem iz dugova.

Takve stvari su mi se dešavale. Više nego jednom.

A i ne izmišljam. Luk i ja smo *zajedno*. Ne mogu da kažem kako nisam bila malo uplašena – znate već, kada sam se vratila iz Francuske u En Arbor – da ga više nikada neću čuti. Da nije bio toliko zaljubljen u mene i da je hteo da me se otarasi, imao je savršenu priliku.

Ali on je i dalje zvao. Prvo iz Francuske, zatim iz Hjustona, gde je otišao da spakuje stvari i da proda kola i apartman, a onda i kada

je stigao u Njujork. Govorio je da jedva čeka da me vidi. Govorio je šta će sve da mi radi kada me bude ponovo video.

Kada sam, najzad, došla ovde prošle nedelje, *radio* mi je – sve one stvari koje je rekao da će raditi.

Skoro da ne poveruješ. Mislim, neko ko mi se sviđa kao Luk, zapravo me želi *nazad*, za promenu. Ovo što imamo, nije samo letnja avantura. Jer leto je prošlo i sada je jesen (dobro, u redu, skoro jesen), a mi smo i dalje zajedno. Zajedno u Njujorku, gde će on ići na medicinski fakultet, a ja ću naći neki posao u modnoj industriji, radiću nešto – dobro, u vezi sa modom – i zajedno ćemo uspeti u gradu koji nikada ne spava!

Čim nađem posao. Oh, i stan.

Sigurna sam da ćemo Šari i ja pronaći neko šarmantno *pied-à-terre** koje će se zvati dom. Dok se to ne desi, ja imam Lukovu gajbu za spavanje, a Šari će biti kod svog dečka, Čeza, u stanu koji je prošle nedelje našao u Ist Vildžiu, u prizemlju zgrade (s pravom je odbio poziv roditelja da se vrati u kuću u kojoj je odrastao – pošto ga nisu poslali u državnu školu u Vestčesteru, odakle je njegov otac i dalje putovao u grad na posao svakog jutra).

Iako nije baš u najboljem bloku, ipak nije ni najgore mesto na svetu, a prednost je što je blizu Univerziteta u Njujorku gde Čez treba da doktorira filozofiju, a i jeftin je (kontrolisani iznos zakupnine od dva soma mesečno za dvosoban stan. Okej, jedna od soba je niša. Ali, opet).

I dobro, Šari je već kroz prozor dnevne sobe videla nožakanje u kome su učestvovalе tri osobe. Ali, šta ima veze. Bila je to porodična prepirka. Tip iz zgrade na drugoj strani dvorišta je izbo nožem svoju trudnu ženu i taštu. Ne dešava se baš svakog dana da ljude na Menhetnu izbodu nepoznate osobe.

Na kraju su svi dobro prošli. Čak i beba, koja se rodila na prednjim stepenicama, uz pomoć pandura, jer se žena porodila pre vremena. Tri kilograma i osamsto grama! Okej, tata je bačen u zatvorsku

* (fr.) – parče zemlje; prim.prev.

ćeliju na Rajkers Ajlendu. Ali, opet... Dobro došao u Njujork, mali Džulio!

U stvari, ako mene pitate, Čez se potajno nada da nećemo naći stan i da će Šari *morati* da se preseli kod njega. Jer, Čez je romantičan.

Ozbiljno, zar to ne bi moglo biti zabavno? Luk i ja bismo dolazili i nas četvoro bismo mogli da gluvarimo kao što smo to radili kod Luka u Francuskoj: Čez bi pravio *kir rojale*, Šari bi nam šefovala, ja bih pravila sendviče od bageta i *herši* čokolade za sve, a Luk bi bio zadužen za muziku ili tako nešto.

Ovo bi moglo zaista da se dogodi, jer Šari i ja do sada nismo imale sreće u nalaženju stana. Mislim, javile smo se na hiljade oglasa i dešavalo se da bi stanove neko već ćapio pre nego što bi i jedna od nas stigla da ih pogleda (ako su bili i malo pristojni), ili su bili toliko odvratni, da niko pri zdravoj pameti ne bi u njima živio (videla sam toalet koji je naslonjen na drvene blokove iznad OTVORENE RUPE na podu. Taj studio nalazio se u Hils Kičenu i koštao je *dvesta pedeset dolara mesečno*).

Ali, biće u redu. Na kraju ćemo naći stan. Kao što ću i ja naći posao. Neću da se nerviram.

Još.

Oh! Osam sati je! Bolje da probudim Luka. Danas mu je prvi dan predavanja na Univerzitetu u Njujorku. Pohadaće postdiplomski, predmedicinski program, tako da će studirati da postane doktor. Ne bi želeo da zakasni.

Ali, toliko je sladak kad spava. Bez košulje. I tako izgleda preplunulo u odnosu na bež čaršave njegove majke od egipatskog, pamučnog platna sa hiljadu niti (pročitala sam na etiketi). Kako mogu da...

Jaaj! Oh, nebesa!

Hm, izgleda da je već budan. S obzirom na to da leži na meni.

„Dobro jutro“, kaže. Nije čak ni oči otvorio. Priljubio je usne uz moj vrat. A i drugi delovi njegovog tela su priljubljeni uz mene.

„Osam sati je“, vičem. Čak iako, naravno, ne želim. Šta može biti božanstvenije nego da ležim ovde celo jutro i vodim slatku, slatku

ljubav sa mojim muškarcem? Pogotovo u krevetu ispod pravog Renoara, u stanu preko puta Metropoliten muzeja, u NJUJORKU.

Ali, on će biti doktor. Jednog dana će lečiti decu od raka. Ne smem da dozvolim da zakasni prvi dan na svoja predavanja. Treba da mislim na decu!

„Luk“, kažem, dok njegova usta kreću ka mojim. Oh! Nema čak ni jutarnji zadah! Kako mu to *uspeva*? I zašto nisam odmah ustala jutros i požurila u kupatilo da operem zube?

„Šta?“, pita, lagano mi dodirujući usne jezikom. Koje ne otvaram, jer ne želim da on oseti miris onoga što se dešava u mojim ustima. A to je mala zabava ukusa što su ostali od piletine *tika masala* i skampa sa karijem iz Balušija koji su nam sinoć isporučeni, a ostali su gluvi i na *listerin* i na *krest* čime sam, još pre osam sati, pokušala da se borim protiv njih.

„Imaš predavanja jutros“, kažem. Što nije lako reći kada ne želite da otvorite usta. I kada na vama leži sedamdeset kilograma predivnog, golog muškarca. „Zakasnićeš!“

„Baš me briga“, kaže i pritiska usne na moje.

Ali, ne valja. Ja ne otvaram usta.

Osim: „Dobro, šta je sa mnom? Moram da ustanem i potražim posao i stan. Imam petnaest kutija punih stvari u garaži mojih roditelja i oni čekaju da ih pošalju čim im dam adresu. Ako se uskoro sve odande ne skloni, znam da će mama napraviti rasprodaju ispred garaže i više nikada ništa od toga neću videti.“

„Bilo bi mnogo brže“, kaže Luk i cima trake moje retro spavaćice, „kad bi spavala gola kao i ja.“

Ne mogu ni da se naljutim na njega što nije čuo ni reč od onoga što sam rekla, jer je uspeo da mi skine spavaćicu tako brzo da sam ostala bez daha i sledeće što znam je da mi ni na kraj pameti nisu bili njegovo kašnjenje na predavanja, moja potraga za poslom i stanom, pa čak ni one kutije u garaži mojih roditelja.

Malo kasnije, podigao je glavu, pogledao na sat i rekao začuđeno: „Oh. Zakasniću.“

Brbljivica u velikom gradu

Ležim u krevetu vlažnom od znoja. Osećam se kao da me je pre-gazio parni valjak.

I sviđa mi se.

„Rekla sam ti“, obraćam se više devojci na Renoarovoj slici iznad moje glave.

„Hej“, kaže Luk dok ustaje i kreće ka kupatilu. „Imam ideju.“

„Iznajmićeš helikopter da te pokupi i odveze do centra? Jer samo tako možeš da stigneš na vreme.“

„Ne“, kaže Luk. Sada je u kupatilu. Čujem da pušta tuš. „Zašto se jednostavno ne preseliš ovde? Onda sve što treba danas da uradiš jeste da potražiš posao?“

Promolio je glavu – njegova gusta, tamna kosa divno zamršena od pređašnjih aktivnosti – kroz vrata kupatila i pogledao me ispiti-vački. „Šta misliš o tome?“

Ali, ne mogu da odgovorim, jer sam sigurna da mi je srce upravo eksplodiralo od sreće.

Vodič Lizi Nikols za biranje venčanice

Postoji dosta različitih stilova i krojeva venčanica za neveste koje odaberu tradicionalno duge haljine, ali pet najuobičajenijih su:

Balska haljina

Haljina sa carskim strukom

Uska haljina

Haljina u „A“

Haljina sa ribljim repom

Koji model je pravi za tebe?

To univerzalno pitanje je postavljala svaka mlada od kad je sveta i veka.

LIZI NIKOLS DIZAJN

POGLAVLJE 2.

Opadač tumarajući izdaje tajnu; a ko je verna srca, taji stvar.

Biblija: Stari zavet, poslovice 11:13

Nedelju dana ranije

„Pa, dobro, bar se ne useljavaš kod njega“, kaže moja starija sestra, Rouz, dok desetak petogodišnjih devojčica, vrišteći udara pinjatu u obliku konjića, koja visi na grani iza nas.

Ovo me je zbolelo. Mislim na Rouzinu primedbu. Što se tiče petogodišnjakinja, tu ne mogu ništa da uradim.

„Znaš šta“, kažem iznervirano, „da si živela sa Anđelom neko vreme pre nego što ste se venčali, možda bi shvatila na vreme da on nije pravi.“

Rouz me je prostrelila pogledom preko stola za piknik.

„Bila sam *trudna*“, kaže. „Nisam baš imala neki izbor.“

„Uh“, odgovaram i bacam pogled na petogodišnjakinju koja najglasnije vrišti, na slavljenicu, moju sestričinu Megi. „To se zove kontrola rađanja.“

„Znaš šta, neki od nas, zapravo, uživaju u trenutku“, kaže Rouz, „a nisu opsednuti onim što će se desiti. Kontracepcija nije prva stvar

koja mi padne na pamet kada neki zgodan dasa počinje da vodi ljubav sa mnom.“

Smišljam mnogo načina da odgovorim na ovo dok sedim i posmatram Megi kako zaključuje da je mnogo interesantnije udarati oca štampom nego udarati pinjatu. Ali sam bar jednom uspela da oćutim.

„Zaboga, Lizi“, nastavlja Rouz. „Odeš u Evropu na nekoliko meseci i vratiš se ubeđena da sve znaš. E pa, ne znaš. Posebno ne o muškarcima. Neće da kupi kravu ako ne može da dobije mleko džabe.“

Treptala sam. „Vau, zar moraš svakoga dana da ličiš sve više na mamu?“

Moja druga sestra, Sara, ne može da se uzdrži od frktanja u čašu *margarite*. Rouz je strelja pogledom.

„Oh, ti ćeš da mi kažeš, Sara.“

Sara je šokirana. „Ja? Ja nisam kao mama.“

„Nisi kao mama, ali nemoj mi reći da jutros nisi sipala *kahlua* liker u svoju kafu. U *devet i petnaest*.“

Sara sleže ramenima. „Ne volim čist ukus kafe.“

„Oh, šta god, *bako*.“ Zatim se okreće prema meni skupljenih kapaka i nastavlja: „Za tvoju informaciju, Anđelo *jeste* onaj pravi. Nisam *morala* da živim sa njim pre braka da bih to znala.“

„Uh, Rouz“, kaže joj Sara. „Starija ćerka ti upravo razbija pravog muškarca.“

Rouz podiže pogled i vidi Anđela kako se previja po zemlji, dok se rukama drži za međunožje. Za to vreme Megi udara miniven svojih roditelja, uz oduševljenu podršku rođendanskog odreda.

„Megi!“, vrišti Rouz skaćući sa klupe. „Ne mamina kola! Ne mamina kola!“

„Lizi, ne slušaj Rouz“, kaže mi Sara čim se Rouz odmakla dovoljno da ne može da čuje. „Zajednički život pre braka savršen je način da vidiš da li vas dvoje odgovarate jedno drugom na pravi način.“

„U čemu, na primer?“

„Oh, pa, znaš već“, kaže Sara neodređeno. „Da li oboje volite da gledate televiziju ujutru, ili tako nešto. Jer, ako jedan voli da gleda

Uživo sa Redžisa i Keli ujutru, dok drugom treba apsolutna tišina kako bi se uhvatio u koštac sa danom, tada može doći do svađe.“

Vau. Sećam se kako je Sara besnela ako bi iko od nas uključio televizor ujutru. Isto tako, nisam imala pojma da je Sarin muž, Čak, obožavalac *Redžisa i Keli*. Nije ni čudo što joj je potreban taj *kahlua* liker u kafi.

„Osim toga“, kaže Sara dok povlači prst uz ivicu onog što je ostalo od Megine rođendanske torte u obliku konja, a zatim liže glazuru od vanile, „nije te pitao, je l' tako? Da se useliš?“

„Ne, jer zna da Šari i ja tražimo stan.“

„Ne razumem“, javlja se mama prilazeći stolu sa napunjenim bokalom limunade za decu, „zašto uopšte moraš da se preseliš u Njujork. Zašto jednostavno ne ostaneš u En Arboru i otvoriš ovde butik za obnavljanje venčаница?“

„Jer“, počinjem da objašnjavam po trideseti put od kad sam se vratila iz Francuske pre nekoliko dana, „ako zaista želim da uspem, onda moram da radim u mestu gde ću moći da imam najširu moguću klijentelu.“

„Ja mislim da je to glupo“, i dalje će mama, bacivši se na klupu pored mene. „Konkurencija za stanove koje možeš da priuštiš, kao i zakazivanje sastanaka samo da ti priključe kablovsku na Menhetnu je ubitačna. Znam. Najstarija ćerka Suzane Penbejker – sećaš se nje, Sara, bila je u tvom odeljenju. Kako se ono zvala? Oh, da, Ketii – otišla je u Njujork da se oproba kao glumica i vratila se u roku od tri meseca, toliko joj je bilo teško da samo pronade smeštaj. Šta misliš kako bi tek išlo započinjanje tvog biznisa?“

Uzdržala sam se da ne istaknem kako Ketii Penbejker ima narcistični poremećaj ličnosti (bar tako tvrdi Sara, potkrepljeno činjenicom da je Ketii maznula mnogo, mnogo frajera devojkama koje je poznavala iz An Arbura, a zatim ih šutnula čim bi uzbuđenje muvanja splasnulo). Ta osobina nije mogla da je učini previše popularnom u Njujorku, gde je, koliko znam, nestašica heteroseksualnih

muškaraca i ženska osoba ne preza od upotrebe nasilja kako bi njen muškarac ostao takav.

Umesto toga objašnjavam: „Krenuću od početka. Naći ću posao u nekom butiku sekundarne odeće ili tako nešto i pronaći ću svoj put na njujorškoj sceni retro odeće, uštedeću novac... i onda ću otvoriti svoj vlastiti butik, možda na Louer Ist Sajdu, gde je zakup jeftin.“

Dobro, jeftiniji.

„Kakav novac? Neće ti ostati ništa kada daš svih hiljadu sto dolara na stan“, kaže mama.

„Moja stanarina neće biti tolika, jer ću je deliti sa Šari.“

„Studio – to je stan bez spavaće sobe, samo jedna prostorija – na Menhetnu košta dva soma mesečno“, nastavlja mama. „Moraćeš da ga deliš sa više cimera. Tako kaže Suzan Penbejker.“

Sara klima glavom. Ona, takođe, zna za Ketinu osobinu da ma-
žnjava frajere, što bi znatno otežalo gotivljenje sa cimerima, bar sa cimerkama. „Tako kažu i u *Vjuu*.“

Ali nije me briga šta priča moja porodica. Naći ću nekako način da otvorim svoj butik. Čak i ako budem morala da živim u Bruklinu. Čujem da je tamo bar avangardno. Svi pravi umetnici žive tamo ili u Kvinsu, jer su ih bankari primorali da odu sa Menhetna tako što su podigli cene.

„Podsetite me“, kaže Rouz vraćajući se za sto, „da nikada više ne zadužim Anđela za planiranje rođendanske zabave.“

Podigle smo poglede i videle da je njen muž stao na noge, ali da bolno šepa prema mestu gde su bili smešteni roditelji.

„Ne obraćaj pažnju na mene“, vikao je sarkastično. „Nemoj da nudiš pomoć niti bilo šta drugo. Biću dobro!“

Rouz je pogledala ka nebesima, a zatim se mašila za bokal sa *margaritom*.

„Onaj pravi“, kaže Sara smejući se za sebe.

Rouz je prostrela pogledom. „Zaveži.“ Onda spušta bokal. „Prazan je.“ U glasu joj se oseća rastuća panika. „Nestalo nam je *margarite*.“